

Baye Zsolt: Bevásárlók, f?z?k és boldog vagyok

2025 december 29. Flag

Sz?veg m?ret

Ment?s

-
-
-

- [0](#)

M?g nincs ?rt?kelve

M?rt?k

A RÉGI JOBB VOLT – Aki mindig mindent újragondol, annak soha életében nem volt egy épkézláb, önálló gondolata.

A 444-en virít: „Van, aki pihen karácsonykor, más pedig mostanra már annyira kimerült, hogy nincs más választása. Bízunk benne, hogy az adás erejéig maximum köttök, horgoltok, valami mást kézm?veskedtek, de legalábbis valami pihenéshez hasonlót csináltak.”

Meg ez is: „Jézus mint kegyetlen n?csábász, József mint nevel?szül?, Mária mint bizonytalan anya – és egy 21. századi menyasszony, akinek ez a család az élete részévé válik. Halász Rita regénye nem provokálni akar, de rávesz a bibliai történet újragondolására.”

A HVG-n meg ez: „Jó-e az nekünk, hogy pánikolva rohanunk december 24-ig, hogy utána egy hétig ne történjen semmi?

Hiába csendesedik el a világ karácsonykor, az el?tte lév? néhány hétben lehetetlen megúszni az ünnepi el?készületek és a feszített tempójú decemberi munka okozta stresszt. Nem csoda, hogy sokan tudományos alapon próbálták vizsgálni, miért jó ez, nem lehetne-e máshogy csinálni úgy, hogy az ünnep azért ne vesszen el, és hogy mennyit bukunk januárban azzal, hogy decemberben kihajtottuk magunkat.”

És itt még a következ?kr?l olvashat,

aki el?fizet a felesleges szemétre:

„Err?l szól még a cikk: Mármost még a keresked?k közül sem tesz jót mindenkinek. Elképzelték, mi lenne, ha nem is lenne. És úgy t?nik, senki nem d?lne a kardjába. A legérdekesebb az, hogy a január nyugisabb és kedélyesebb hónap, mint az ünnepi december.”

S persze a Telex sem maradhat le:

„Karácsonykor kiöltözünk. Ez legalább annyira evidens, mint az, hogy karácsonykor fát állítunk, ajándékozunk, bejglit zabálunk és pezsg?zünk – gondoltam, amíg tíz évvel ezel?tt be nem állítottam a párom családjához december 25-én, rettenetesen túlóltözve. Mint akkor kiderült számomra, az, hogy az ünnepekkor a legszebb ruháinkba kell bújnunk, korántsem univerzális szabály. A szerkeszt?ségben végzett mini-közzvélemény-kutatás is arra az eredményre jutott, ahány család, annyi szokás, s?t olyan kolléga is akadt, aki egyenesen »teljesen megdöbbszent? tevékenységnek« nevezte a karácsonyi kiöltözést. Hol az igazság?”

Folytathatnám, de minek? Ennyi b?ven elég. Bekukkantottunk abba a világba, ahol minden rossz, szörny?, fárasztó, felesleges, elhibázott – a karácsony is. Ami jobb lenne, ha nem is lenne. Ez az a világ, ahol „újra kell gondolni” a bibliai történetet. Mert abban a világban mindig, mindent újra kell gondolni, hogy azután mindig minden értelmetlenné váljon, vagyis megfeleljen az újragondolt igényeknek.

Abban a másik világban mindenki belefárad a karácsonyba, elfárad a karácsonytól, és inkább újragondolja.

És persze az a legnagyobb problémájuk, hogy mit kell felvenni.

Nincs olyan emlékem, hogy a nagymamám vagy az édesanyám egyszer is belefáradt volna a karácsonyba. Pedig dolgoztak eleget. Sütöttek-f?ztek, takarítottak, díszítettek, és közben még a csodát is ?rizték, hogy szenteste nekünk, gyerekeknek és unokáknak megszülessen.

De hagyjuk is a nagymamákat és az édesanyákat, hiszen abban a másik világban azt is tudják, hogy ?k is rettenetesen szenvedtek, csak nem beszélhettek róla, mert el voltak nyomva.

Akkor vallomást teszek: a karácsonyi nagybevásárlás az én dolgom. A karácsonyi nagybevásárlás legalább öt nagybevásárlás, hiszen valami mindig elfelejt?dik.

Tömeg van minden üzletben? Tömeg.

És most meggyónom: imádom a karácsonyi nagybevásárlást. Tömeggel együtt. Örömmel megyek, válogatok, pakolászok, mustrálgatok, ki-kitalálok valami meglepetést az ünnepi asztalra, és eszembe sem jut a fáradtság meg a stressz – ezeket mind meghagyom nekik, abban a másik világban él? szomorúaknak.

Szóval imádom a karácsonyi nagybevásárlást. Illetve nagyon szeretem, mert nagymama megfeddne ismét, s mondaná: Zsoltikám, csak a Jóistent imádjuk...

Gyónok tovább: a karácsonyi f?zés is az én dolgom. Többek között azért, mert imádom f?zni – bocs, nagy, nagyon szeretek. Bemegyek a konyhába, és elfelejtem a világot. Azt hiszem, modernül úgy kell mondani, hogy amikor a konyhában vagyok, kicsekkolok a világból.

És az ötszöri nagybevásárlás minden zsákmányát el?veszem, szemlét tartok, és még egyszer átgondolok mindent. Például, hogy hányan is leszünk, amikor a legtöbben leszünk. Idén tizenketten fogjuk körülülni az asztalt.

Ez a másik világban biztosan egy rettenetes szám, a mártíromság bizonyítéka. Mifelénk öröm.

És akkor lássuk a menüt: idén karácsonyra halászlé kerül az asztalra, de mert nem mindenki szereti, lesz fácánleves is. Azután konfitált kacsacomb és -mell, hozzá párolt lila káposzta, krumplipüré, lesznek sült pulykafalatkák, rizibizi, s persze rántott hal, illetve második nap egy gyönyör?, egészben sült fogast is felkínálok. A halászlét immár hagyományosan Domaszéken készítjük 23-án, barátokkal közösen, ez amolyan baráti el?karácsony, itt nem jut rám sok feladat, ha passzírozok is néha, az sem tart soká.

De az összes többi az én dolgom. Ehhez pedig hajnalban kell kelni. Hat körül. Micsoda pokoli stressz és kizsákmányolás lehet ez odaát, abban a másik, újragondolt, szomorú világban...

Én valamiért szeretem.

Szenteste hajnalán az els? kávé, teljes csöndességben, bámulva a hegyek felé, egy tiltott, b?nös cigaretta, a Jóisten látja, de most félrenéz inkább és mosolyog.

S aztán kezd?dik. A konyhában. A kizsákmányolás – már odaát, abban az újragondolt világban, ahol a reggel hattól este hatig tartó f?zés nyilván kizsákmányolás, elnyomás, borzalom, amit újra kell gondolni. Ugyanis az a helyzet, hogy aki mindig mindent újragondol, annak soha életében nem volt egy épkezésláb, önálló gondolata. Ett?l olyan szomorú és levert, ett?l stressz az élete, és ebb?l csinál életprogramot.

Na most én bemegyek a konyhába, és megnyugszom.

És nekiállok.

Elképeszt?en sok munka. Idén a kacsámra vagyok a legbüszkébb, mert tökéletes lett, puha, omlós, csontjáról leváló hússal és piros-ropogós b?rével, de a párolt lila káposztámnak is csodájára járnak, narancssal és római köménnyel bolondítottam.

A rövid szünetekben persze körbejártam és összeszedtem a családot, édesanyámat, húgomat, gyerekeket.

Estére leszakad a derekam, gyenge szegény, spina bifida occulta, sokáig nem zavart, de így hatvan felett már hasogat, a bal combom meg teljesen elzsibbad t?le, ha abban a másik világban élnék, biztosan hosszasan értekeznék róla és ez lenne a karácsony legfontosabb témája, de mert nem abban a világban élek, hála istennek, így teszek rá.

Elnézem inkább a nyolcvannégy éves anyámat, aki idén is megsütötte a bejglit – igen, azt a lesajnált, kiröhögött, kikizett bejglit –, és a pitéje is felséges. Elnézem a feleségemet, aki ismét csodát tett a házzal, minden gyönyör?séges, minden ragyog, mindenhol égnek a gyertyák, a karácsonyfánk csodálatos, és igen, igazi, bizony ám, ki lett vágva, csak azért, hogy ezen az estén mi körülállhassuk, énekelhessük a Mennyb?l az angyalt.

Énekeljük. És sírunk egy kicsit. És megöleljük egymást. És ajándékozunk. Én többek között megkaptam csodálatos feleségemt?l legkedvesebb filmemnek, a Halál 50 órájának eredeti olasz moziplakátját gyönyör?en bekeretezve, Telly Savalas és Charles Bronson neve még a plakát alján van kisebb bet?kkel írva, akkor még a kutya se ismerte ?ket, igazi kordokumentum, imádom – bocs, nagy, nagyon szeretem.

És aztán körülüljük az asztalt.

Éjfél után kerülök ágyba. Menni alig bírok, úgy fáj a derekam és nyakam.

És nagyon, nagyon boldog vagyok. Oda nem adnám semmiért ezt a fájást...

Baye Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló